

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΦΟΝ ΧΟΛΤΣΚΕΝ

Η ΑΜΑΞΙΑ ΜΕ Τ' ΑΣΠΡΑ ΑΛΟΓΑ

μοσίαν πάσχον.

Καθώς τὸ ἀμάξι προχώρησε, μερικοὶ περιέργοι γύρισαν τὰ κεφάλια τους νὰ ἰδοῦν ποῦς ἦταν μέσα, μὰ, ὅπως χτυποῦσε ὁ ἥλιος κ' ἄστραφταν τὰ ράδια του, δὲν κατόρθωσαν νὰ βιαντοποιήσουν τὴν περιέργειά τους. Μιά πορτιέρισα ἀπὸ τὸ ἀπέναντι σπίτι, βλέποντας κ' αὐτὴ, ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸ τὸ ἀμάξι, εἶπε οὐ κάποιον χαομένη κῆρυ πὸς τὰ πράγματα θύλλαν... νισάφι παιά... Τρία χρόνια κλεισσοῦρα ἦταν παραποῦ...

Ὁ Μπράντσκι—μεγαλοβιομήχανος, ποῦχε ἀποκτήσει καὶ τὸν τίτλο τοῦ βαρώνου—ἠπλὸς καὶ σωματικῶς σαρανταπεντάτης, εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή πρὸ τριῶν χρόνων, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συγκλονιστικὴ σιγῆ, κάποια βραδιά, μὲ τὴν γυναῖκα του. Κεῖνο τὸ βράδι ὁ Μπράντσκι εἶχε γυρίσει σπίτι του σχεδὸν μοιρομνημένος. Ἡ γυναῖκα του—ἔνα ὄνειρο μελαγχρονῆς ὡμορφίας, εἶς εικοσιπέντε χρόνων, μὰ θεομὴ καὶ λαγγυμένη Πολωνέζα—τὸν περίμενε γιὰ τὸ δείπνο, κόδοντας βόλτες στὴ θεράντα, ἐνῶ ὁ ἑξάδελφός της, ἕνας νέος ἀνθυπολοχαγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ξεπλωμένος σὲ μιὰ ψάθην πολυθρόνα, κάπνιζε τὸ τσιγάρο του. Ὅταν ὁ Μπράντσκι μταίνοντας τοὺς καλησπέρισε, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς σημάχθηκε μὲ νογέλεια, ἀντάλλαξαν καναδοῦ τυπικῆς κ' ἄσημαντες κουβέντες καὶ ζήτησε τὸ καλὰ καὶ γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ ἑξάδελφός του τὸν ρώτησε ἀν ἤθελε νὰ μείνῃ νὰ σῆνε μαζὺ... Ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθηκε, δικαιολογώντας εὐγενικὰ τὴν ἀρνήσι του, ἐνῶ τὸ Μπράντσκι εἶχε ἀνεθῆ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

Ὅταν ἔμειναν οἱ δύο σύζυγοι μόνοι καὶ προτοῦ καθίσουν ἀκόμη στὸ τραπέζι, ὁ Μπράντσκι εἶπε στὴ γυναῖκα του αἰσθηρὰ καὶ ἀπότομα, πὸς δὲν ἐπιθυμῆ νὰ ἐξακολούθησιν ἢ ἐπισκέψῃς αὐτὲς τοῦ ἑξάδελφου της :

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ δέξῃσαι τὸν ποινταρισμένον αὐτὸν συγγενὴ σου ! Ἄν μὲ περάσατε γιὰ στραβὸ ἢ γιὰ ἡλίθιο, γελαστήκατε ! τῆς φώναξε.

Εἶχε γίνει κατακόκκινος καὶ χειρονομοῦσε σὰν τρελλός. Ἡ γυναῖκα του, συγκρατώντας τὴν θυγῆ της, μὰ μ' ἀνορθωμένα περὶφρανα τὰ φρύδια, προσπάθησε νὰ τὸν ἠσυχάσῃ, λέγοντάς του πὸς δὲν κάλει καλὰ νὰ τὴν προσβάλλῃ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ πὸς ὁ Γιόχαν, ὁ ἑξάδελφός της, εἶνε...

— Εἶνε ἕνας προαγωγός, ἕνας φαῦλος καὶ σὺ μὰ... Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν φράσι του καὶ σωριάστηκε σὸ πάτομα νεκρός !

Κλεισμένη τώρα μέσα στὸ ἀπέραντο μέγαρο τῆς Καίσεροστράσε, μὲ τὰ βαρεὰ ἐπιπλωμένα εἰσώχουρα δωμάτια, ποὺ ἴσχυε καταστάνῃ τὸ κῆρυ τὸ ἴδιον ἀπὸ παντοῦ δρόνου, πενοῦσε μόνη τῆς ἡμέρας της ἢ νεαρῆ χῆρα. Στὴν ἀρχὴ δέχτηκε λίγες ἐπισκέψεις τυπικῆς, σιγὰ-σιγὰ ὅμως λιγότεφταν καὶ τέλος σταμάτησαν κ' αὐτῆς. Ἡ μόνη ἐπίσκεψις ποὺ ἀπέμεινε ἦταν ὁ ἑξάδελφός της ὁ Γιόχαν, μὰ κ' αὐτὴ, μετά πέντ' ἔξη μῆνες, σταμάτησε. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶχε μετατεθῆ σ' ἄλλη φρουρά. Στὴν ἀρχὴ ἀλληγογραφῶσαν σιγῆν, μὰ μέσα στοὺς δύο μῆνες ἔπαψαν νὰ γράφουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ἡ μέρες περνοῦσαν ἀδείες, βουδῆς, βυθισμένες μέσα στὴν πλῆξῃ καὶ στὴ μονοτονία τοῦ μεγάρου. Ἀπὸ τὸ ὑπερηκτικὸ προσωπικὸ ἢ κυρία Μπράντσκι εἶχε κρατήσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαγειρίσα καὶ τὴν κμαριέρα, τὸ γέρο κηπουρὸ τῆς καὶ τὸν ἀμαξελῆτῃ της. Τὸ διάβασιμα, σὸ ὅποιο ζητοῦσε νάδῃ κάποια πνευματικὴ ἀπασχόλησι, τῆς ἀφῆανε περυσσότερο τὸ κενὸ. Ἡ θέρημ τῆς ἰδιοσυγκρασίας της, συνδυασμένη

μὲ τὴν ἀπόλυτη μόνωσή της, τῆς ἐγεννοῦσε τὴν ψυχρὴ ἐκείνη ἀνησυχία, τὴν βασανιστικὴ ἐκείνη δίψα, ποὺ κάλει τὸ αἷμα νὰ χτυπῇ τογγότερο μέσα στῆς φλέβες. Πλασμένη γιὰ τῆς δυνατῆς συγκινήσεις, δοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἀπωγοήτεσι ὅταν, εὐθὺς μετὰ τὸ γάμο της, εἶδε τὴν ἀδιαφορία τοῦ συζύγου της, ὁ ὅποιος ἐνδιαφερόταν γιὰ τῆς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων του μόνον, γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τίτλων εὐγενείας καὶ γιὰ τὴν ἀδιατάραχτη χώνευσή τοῦ καλοῦ του φαγοῦ. Εἶνε ἀλήθεια πὸς ἡ παρουσία τοῦ ἑξάδελφου της τὴν συγκινοῦσε τρομαχτικά, μὰ ἡ συγγένησις ἐκείνη ποτέ, ἐφόσον ἔδουσε ὁ Μπράντσκι, δὲν εἶχε κατορθοῦσε νὰ ξεπεράσει τὰ ὅρια τῆς κρηφῆς λαχτάρας καὶ τοῦ ἀνεκπλήρωτου ποθοῦ.

Ἀφίοντας τὴ φυλακὴ τῶν δωματίων της κάποια μέρα ἢ κ. Μπράντσκι κατέβηκε στὸν κῆρυ. Ὁ περιολοχὸς κλάδευε σκιμημένης κάτι τριανταφυλλίε, ἐνῶ πέρα, στὴ γωνία τοῦ κῆρυ, μπροστὰ στὴν θεράντοιχη πόρτα τοῦ σταβλοῦ, ὁ ἀμαξῆς γυάλιζε τὰ μπροστῆζα ἐλάσιμα τοῦ ἀμαξιοῦ της. Εἶχε βγάλει τὸ σακκάκι του καὶ, μὲ ἀνασχομιτωμένα τὰ μανίκια τοῦ ποικαμμοῦ του, ἐργάζοταν διακοῦς, χωρὶς ν' ἀντήληφθῃ τὸ πλησίασιμα τῆς κυρίας Μπράντσκι.

Αὐτὴ στάθηκε καὶ τὸν κύτταξε. Ἐκεῖνος, ἀνώτατος, σιγοτραγοῦδοῦσε κάποιον εἰθιμο σκοπὸ, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε τὸ γυάλισμα μὲ τὰ γερὰ χέρια του. Ἦταν ἕνας νέος ποὺ δὲν εἶχε μάθει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωὴ παρὰ νὰ διαβάτῃ καὶ τὰ ἄγριότερα ἄλογα καὶ νὰ ὀδηγῇ τὸ ἀμάξι μὲ ἀριστοτεχνικὴ χάρι. Ἦταν δὲν ἕνας εἰκοσιτριῶν χρόνων. Ἡ κυρία Μπράντσκι τελείωσε τὸ γυρο τοῦ κῆρυ, ἀνέβηκε στὸ μέγαρό της κ' ἄρχισε ἀφηρημένα νὰ διαβάτῃ κάποιο βιβλίον ποίτη μπερὸς της.

Τὸ σοῦρο τοῦ τῆς ἴδιας μέρας παράγγειλε μὲ τὴν κμαριέρα στὸν ἀμαξῆ ν' ἀνέβῃ νὰ τὸν δῇ.

Ἦταν ξεπλωμένη ἕνα ντυμένη. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ποδοῖνε, γινόταν ἀκόμη πὸς ἀνάτομα, περὶφρανα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλώνα της ἀγοραστανιάς, ποὺ ἔκωνότανε μπροστὰ στὸ παράθυρο. Ἦταν ἕνα χλιαρὸ ἀνοιξιὰτικο βράδι.

Ἐξαφρα ἕνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός ! εἶπε ἡ κ. Μπράντσκι. Ὁ Ἄστερας—ἔτσι λεγόταν ὁ ἀμαξῆς—κάνοντας μιὰ βαθεῖα ἰσχύλιση, στάθηκε σιμὰ στὴν πόρτα. Ἀπὸ τὸ ὄμοιο πέρα ἔφτανε ἡ βουὴ τῆς πόλης, ὁ θορύβος τῶν ἀμαξιοῦν καὶ τῶν αὐτοκινήτων.

— Γιὰ ποῦνον περὶταο ἐτοιμάζεις τὰ γκέμια σου, Στέφαν ; ρώτησε ἡ κ. Μπράντσκι μὲ σιγαλὴ, σεργῆσιμην φωνῆ, ἐνῶ ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλια της.

Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε κάτι : Ἦταν καθῆρον του, εἶπε, νάχη πάντοτε ἔτοιμο τ' ἀμάξι τῆς κυρίας.

Τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, ποὺ ἀνοιγόκλειναν ἀδιάκοπα.

— Ἐχεις κ' ὠραία φωνή, Στέφαν... τὸν εἶπε.

Ἐκεῖνος κοκκίνασε ὡς τ' αἷμα, ἔβλεποντας τί ν' ἀποκριθῆ.

— ... Σ' ἄκουσα τὸ ποῶ... ἔβλεποντας τί ν' ἀποκριθῆ.

— ... Νὰ μὲ... συγχωρῇ ἡ κυρία... δὲν φανταζόμουνα... εἶπε αὐτὸς ξεροκαταπίνοντας καὶ σπληνώνοντας τὰ μάτια του στὸ πάτομα.

— Καλὰ, Στέφαν, εἶπε γελώντας ἡ κυρία Μπράντσκι, δὲν περιέρω... Ποῦος σοῦτε πὸς εἶνε κακὸ νάχη κανεῖς ὄμορφη φωνή ; Ἰσα-ἰσα ! Μ' ἀρέσει πολὺ ν' ἀκούω εἰθιμα τραγουδία... Ἐδῶ μέσα εἶνε ὅλα μελαγχολικά. Δὲν τὸ βροκεῖς καὶ σὺ ; ...

Ὁ Στέφαν ἦταν σασπιταμένος ἀπὸ τὴν τόση καλοσύνη τῆς κυρίας του. Σῆκωσε τὰ μάτια του δειλὰ καὶ τὴν κύτταξε ποὺ τοῦ χαμογέλοῦσε.

— Ἄς εἶνε, πρόσθεσε ἡ κυρία Μπράντσκι, ἐνῶ σηκωνόταν καὶ τὸν πλησίαζε. Σκέπτομαι ν' ἀρχίσω πάλι νὰ βγαῖνω ἔξω. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω τὸ κλείσιμα. Θὰ μὲ πηγαίνει μὲ τὸ ἀμάξι στὴν ἔσοχῃ.

— Καὶ πρέπει νὰ βγαίνετε, κυρία, μουροῦσιος ξεπαροσμένος λίγο. Καὶ συνηλπίστε : Ἡ κυρία εἶνε τόσο νέα...

Ἡ κυρία Μπράντσκι ἔστεκε τῶρα διπλὰ του. Κ' ἔξαφρα, στὸ μισοκόταδο τῆς κμαρας, χτυπώντας τον στὴν πλάτη μὲ ἀπροσδοκῆτη γιὰ κείνον οὐκείτητα, πρόσθεσε :

— Θάρθῃ τὸ πρῶτ νὰ ἰδῶ καὶ τ' ἀμάξι... Καληνύχτα, Στέφαν...

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα τῆς εἶπε τὸ ἀμάξι, χάθηκε τὰ ἄλογα, κοῦβεντιασε φιλικὰ μὲ τὸν Στέφαν, τὸν ρώτησε διάφορα πράγματα, μάλιστα τὸν

